

UZASADNIENIE

Powód S. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w W. – S. kwoty 20.000 zł z tytułu odszkodowania oraz 10.000 zł z tytułu zadośćuczynienia. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzi powyższych roszczeń z uwagi na niezapewnienie mu bezpiecznych i higienicznych warunków pracy wykonywanej w kuchni aresztu śledczego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Powód zgłosił zastrzeżenia dotyczące pomieszczenia socjalnego dla pracowników, szatni, pralni, suszarni, łazienki, odzieży roboczej, braku odzieży ochronnej, środków pierwszej pomocy – apteczki, środków higienicznych do własnego użytku, płynów do mycia garnków i kuwet, stanu używanych naczyń oraz przeprowadzania remontu i przebudowy kuchni w trakcie przygotowywania w niej posiłków. Wskazał również, że uległ wypadkowi przy pracy polegającemu na oparzeniu gorącą zapłą ręki, barku i klatki piersiowej (pozew k. 3-6v).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Dyrektor Aresztu Śledczego w W. – S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował twierdzenia powoda, aby w trakcie wykonywania pracy w kuchni aresztu nie zostały mu zapewnione właściwe warunki bezpieczeństwa i higieny pracy (odpowiedź na pozew k. 43-44).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w okresie od 14 kwietnia 2014 roku do 25 września 2014 roku S. B. był zatrudniony nieodpłatnie na stanowisku pomocy kucharza w kuchni Aresztu Śledczego W. – S. w W..

W czasie zatrudnienia powoda w kuchni aresztu śledczego były prowadzone prace związane z przebudową i modernizacją kuchni.

Powyższe fakty nie były między stronami sporne, albowiem zostały przez pozwanego przyznane w odpowiedzi na pozew, a przyznanie to nie budziło, w ocenie Sądu, żadnych wątpliwości (art. 229 k.p.c.).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Art. 448 k.c. stanowi zaś, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Rozkład ciężaru dowodu w procesie cywilnym został natomiast uregulowany w art. 6 k.c., który przewiduje, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, oraz art. 232 zd. 1 k.p.c., stosownie do dyspozycji którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Mając powyższe na uwadze, wskazać należy, że skoro to S. B. występował w niniejszej sprawie w charakterze powoda i domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego łącznie kwoty 30.000 zł z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia, zaś pozwany zaprzeczył jego twierdzeniom o okolicznościach faktycznych stanowiących podstawę powództwa, to na powodzie spoczywał ciężar ich udowodnienia. Aby doszło do uwzględnienia powództwa, musiał on zatem wykazać, że doszło do bezprawnego (a zatem niezgodnego z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa) działania lub zaniechania pozwanego przy wykonywaniu władzy publicznej (przy czym nie chodzi o zachowanie

konkretnego funkcjonariusza, lecz o niezgodne z prawem działaniem danej struktury organizacyjnej, która wykonuje władzę publiczną), że poniósł szkodę i krzywdę, w jakiej wysokości, oraz że wystąpił między nimi adekwatny związek przyczynowy.

Jednakże powód powyższych przesłanek odpowiedzialności pozwanego nie tylko nie wykazał, lecz w ogóle nie złożył ku temu zmierzających wniosków dowodowych. Sporządzone przezeń pisma procesowe z dnia 20 sierpnia 2015 roku (k. 49) oraz z dnia 16 września 2015 roku (k. 54-57v) zawierające wnioski o dopuszczenie dowodów z zeznań świadka W. S. oraz kserokopii książki zdrowia osadzonego zostały bowiem na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. zwrócone z uwagi na niezuzpełnienie ich braków formalnych po uprzednim wezwaniu do ich uzupełnienia w trybie § 1 powyższego przepisu (k. 51, 64, 73v). Jedynie ubocznie wskazać należy, że przedmiotowe wnioski zmierzały do wykazania jedynie niektórych okoliczności wskazanych w uzasadnieniu pozwu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości jako nieudowodnione ani co do zasady, ani co do wysokości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, i z uwagi na fakt, że powód sprawę niniejszą przegrał, zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość wynika z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku poz. 490 z późn. zm), które zgodnie z dyspozycją przepisu przejściowego § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804) znajduje zastosowanie do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowego rozporządzenia do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi.